

Persoonlijke ervaringen van Pauline en Anja

Wat is het een buitenkans om een schoonzus/vriendin te hebben die zich met hart en ziel inzet voor een ziekenhuis in Afrika. En wat is het een nog grotere buitenkans om na al die verhalen, foto's en films nu zelf met eigen ogen te kunnen zien wat Steffie klaarspeelt in Kumi!

Toen Steffie begin 2010 vertelde dat haar trip naar Kumi dit jaar wat korter zou uitvallen omdat zij Timme wilde meenemen, begon het ernstig te kriebelen bij ons. Pauline is zelf in een ver verleden 4 maanden naar Kenia geweest en sindsdien niet meer terug geweest in Afrika. En wie in Afrika is geweest laat er een deel van zichzelf achter en neemt een deel van Afrika mee naar huis, zeggen ze. Ook Anja is 17 jaar geleden voor de eerste keer in Afrika geweest waarbij ze in Cameroen malaria-onderzoek heeft verricht. Sindsdien ligt ook haar hart voor een deel in Afrika en is ze nog een paar keer terug geweest in dit prachtige continent.

Tien dagen is te overzien en voor het thuisfront te regelen, dus werd de knoop snel doorgehakt: we gaan mee naar Uganda! Dus er werd geboekt, voor 3 vrouwen en een baby naar Kumi.

Eenmaal in Uganda aangekomen was het een feest van herkenning: het landschap, de geur, de mensen, de dagelijkse bedrijvigheid langs de doorgaande wegen... de busreis naar Kumi viel minder zwaar dan de vliegreis. Er was zoveel te zien onderweg.

En toen het ontvangst in Kumi. De vriendelijkheid en hartelijkheid waarmee we werden verwelkomd is niet te beschrijven. Mensen waren zo oprecht blij om ons te zien, ze kwamen van alle kanten op ons (en vooral op Steffie en Timme) afstormen om ons te begroeten. Iedereen wilde Timme op de arm nemen, en de dame vond het allemaal prima. Het was een genot om te zien hoe ook zij genoot van alle aandacht en van alle kinderen, alsof ze Kumi in haar genen heeft zitten.

De kennismaking met het ziekenhuis was indrukwekkend, we hebben er geen ander woord voor. Hoe mooi en harmonieus de gemeenschap van Kumi hospital is, hoe schrijnend de situatie is als je ziek bent in Uganda. Heb je geen geld, dan heb je niets. En is er geen geld, dan zijn er geen materialen, kan geen optimale zorg worden geboden, kan personeel niet worden betaald en ga zo maar verder. Voor Kumi Hospital is dat de alledaagse realiteit en die hebben we met eigen ogen kunnen zien.

Persoonlijk heeft ons dat het meeste geraakt: het land is groen, mensen hebben te eten, zijn hartelijk en lijken vrolijk en gelukkig. Maar als het níet goed gaat (je krijgt een infectie en mist de medische zorg, de oogst mislukt, je kind wordt ziek) dan is het ook echt mis. Dan is er geen eten, raken kinderen ondervoed, leidt een infectie tot complicaties die niet of nauwelijks meer zijn te herstellen, met alle gevolgen van dien (niet kunnen lopen, geen geld voor een fiets, niet naar school kunnen gaan, dus geen onderwijs, dus geen toekomst). De (schijnbare) harmonie is zo fragiel en breekbaar.

Het maakte dan ook veel indruk op ons toen Steffie tijdens de rondleiding op het ziekuisterrein ons van de bedompte ruimte van de kinderafdeling naar de kraamafdeling leidde. Een wereld van verschil: een prachtige lichte ruimte, de bedden en nachtkastjes van het Laurentius Ziekenhuis met klamboe's erboven, witgeverfde muren, strakke, hygiënische vloeren, gordijnen. Na alle verhalen en foto's en beelden die we hebben gezien sprak dit aanzicht voor ons het meest. Wat een verschil kun je maken. Wat een verschil heeft Steffie gemaakt met haar Stichting!

Ons werkbezoek was een aaneenschakeling van onvergetelijke ervaringen en ik vond het fantastisch om deze ervaringen samen met 3 fantastische vrouwen te kunnen delen. We hebben een prachtig stukje Afrika mee naar huis genomen en willen ons waar mogelijk in de toekomst net als vele anderen, met heel ons hart, actief inzetten voor Stichting Kumi Hospital.

Pauline en Anja